

2. PARANCSOLAT

(1Sám 17)

TEOLÓGIAI ALAPVETÉS

(*Felhasznált irodalom:* Dr. Szűcs Ferenc: Teológiai etika, Budapest, 1993; Dr. Török István: Dogmatika; Dr. J. Douma: A Tízparancsolat)

3. Parancsolat:

Az Ószövetségben a **név** a személyiségnek a kifejezése volt. A név kifejezte viselőjének a személyiségét. A név nem azt jelentette az ókorban, hogy kit hogyan hívtak, hanem azt, hogy ki az, akit a név takar. Az Ószövetség több történetében találkozunk azzal, hogy Isten nem mondja meg a nevét, nem mutatkozik be. Az embernek nem fontos tudnia az Isten nevét. Isten nem mondja meg a nevét Jákóbnak a küzdelme során. Amikor először bemutatkozik Isten, akkor is titokzatos nevet használ: „Vagyok, aki vagyok.” Semmi más biztosítékot nem ad Isten önmagáról, mint az ígéretet, hogy a néppel lesz. Megmentőként és szabadítóként ígéri önmagát. Isten nevét hiába felvenni azt jelenti, hogy visszaélni Istennek a nevével. Kísérlet arra, hogy az ember Istent a befolyása alá vegye, Isten irányítsa. Ilyen eset volt a varázslás például. Azért mondták ki ennek során az Isten nevét, hogy Isten odahívják és erőforrásként használva őt emberi célok megvalósítására vegyék rá. Istennel ezt nem lehet. Nem használhatja az ember arra Istent, hogy másoknak rosszat kívánjon vagy megjósolja a jövőt. Nem lehet Isten erejét öncélúan használni, ez a parancsolat eredeti értelmezése. A zsidó nép annyira komolyan vette ezt a parancsolatot, hogy Isten nevének a kimondását tiltotta meg, hogy ezzel előzze meg a helytelen használatot. Miközben a parancsolat eredeti értelme szerint, hasonlóan a második parancsolathoz, Isten azt akarja megtiltani, hogy az ember kísérletet tegyen Isten irányítására. A második parancsolatban azt tiltja, hogy ne zárja be Istent tárgyakra, a harmadik parancsolat azt tiltja meg, hogy az ember ne zárja szavakba Istent. Az Isten neve nem lehet kényszerítő eszköz az ember kezében arra, hogy Isten tegyen meg valamit.

Az ószövetségi történetek szerint **Isten nevével több módon visszaéltek**. A **varázslás** az egyik ilyen mód, amit szigorúan megtilt Istent. (5Mózes 18,10kk.) Ebben az esetben parancsolni akar a varázsló az Istennek. A varázslással való gyógyítás helyett a Biblia azt tanítja, hogy Istent segítségül lehet hívni, hogy gyógyuljon meg valaki. Isten megígéri, hogy a varázslók helyett prófétákat fog kiválasztani, elküldeni, akik egészen pontosan az Ő akaratát és üzenetét fogják közvetíteni. A próféták szájába adja az igéjét. (Ez 18,18)

A másik visszaélési mód, amiről olvasunk: a **hamis próféták** esete. Akik Isten nevében szólnak, Isten akaratát közlik látszólag. Isten nevében a saját vagy a király kívánsága szerinti gondolatokat mondták. A hamis eskü is Isten nevével való visszaélést jelenti. A hazugságot azzal akarja megerősíteni valaki, hogy Isten nevét is kimondja.

Jézus Krisztus neve is az ő személyiségének a lényegét jelenti. A Heidelbergi Káté 19. kérdés-felelete fogalmazza meg azt, hogy Isten a kezdetektől fogva kijelentette a teremtményeinek az igazságát. Már az Éden kertben, később a pátriárkák, próféták által, majd áldozatokkal és a törvény által előírt szertartásokkal kiabrázolt, és legvégül Jézusban teljesített be. Az Isten nevével való visszaélés helyett a Biblia az Isten nevének a magasztalását és dicsőítését tanítja. Amikor az ember nem Isten akarja hatalmában tartani, hanem Isten hatalmáért ad hálát.

Isten nevének hiába felvétele, azaz amit a parancsolat megtilt:

- Ha Istennel kapcsolatban olyasmit gondolunk, mondunk, ami nem felel meg neve fenségének, és nem neve magasztalására szolgál. A modernkori káromkodás a hitetlenség demonstrációja, az Istentől elidegenedett ember önleplezése.
- Ha Isten ígéjével vagy titkaival kapcsolatban elhamarkodottan, gonoszul visszaélünk nagyravágyásból, kapzsiságból vagy élcélődésből.
- Ha Isten munkáit lekicsinylően, gyalázva illetjük.
- Ez a parancsolat tiltja a hamis esküt. Ha esküt teszünk, akkor az ne legyen elhamarkodott, hanem igazi szükségből hangozzon el. Az eskünek rendkívülinek kell maradnia. Jézus maga is tette esküt (Mt 26,63 k.), tehát nem tilt meg ez a parancsolat mindenféle esküt, sokkal inkább annak a komolyan vételét várja el.
- Tilt mindenféle erőfitogtatást Isten nevében.
- Isten akaratának hívni az emberi akaratot.

Dávid és Góliát története a 3. parancsolat tükrében:

A filiszteus Góliát úgy provokálta harcra az izrealieket, hogy a számukra legféltettebbet és legszentebbet bántotta meg: Istent. (1Sámuel 17,43) Dávid és Góliát harcában Dávid győzelmének nem az a jelentősége, hogy egy gyengébb legyőzi bölcsességgel vagy furfanggal a nála kategóriákkal erősebb ellenfelet. Ebben a küzdelemben, amit Dávid és Góliát folytatott, valójában Isten küzdött meg a bálványokkal, és bizonyította be hatalmát. Ennek a küzdelemnek nem elsősorban a filiszteusok számára volt nagy tanulsága, hiszen ők továbbra is imádták a saját bálványait. Isten népe számára volt jelentősége annak, hogy egy konkrét eseményen keresztül láthatták meg azt, hogy Isten nevét nem lehet büntetlenül gyalázni és szidalmazni. A parancsolatok mögött ott van Isten hatalma, és ha kell, ő maga védi meg a nevét azokkal szemben, akik hiába veszik fel, vagy nevetségessé akarják tenni. A név mögött ott áll Isten.

Dávid és Góliát történetében nem véletlenül van olyan részletesen leírva a két harcos közötti erőbeli különbség. Nem lehet semmibe venni Isten hatalmát akkor sem, ha a képviselője nem a fizikai erő vagy a hatalom képviselője.

3. PARANCSOLAT

(1Kir 6; 8,22-61)

TEOLÓGIAI ALAPVETÉS

(*Felhasznált irodalom:* Dr. Szűcs Ferenc: Teológiai etika, Budapest, 1993; Dr. Török István: Dogmatika; Dr. J. Douma: A Tízparancsolat; Fekete Károly: A Heidelbergi Káté Magyarázata, Budapest, 2013)

4. parancsolat:

A **szombat szó** maga fellelegzést, megkönnyebbülést jelent. A Tízparancsolat két előfordulási helyén (2Mózes 20,1-17; 5Mózes 5,6-21) két különböző magyarázatot olvasunk a szombat megünneplése indoklásaként. Mind a két indoklás ugyanarra az Úrra utal. Mózes második könyve a teremtéssel hozza összefüggésbe. Isten a teremtés utáni napon megpihen. Ő megnyugszik, és ebből a nyugalomból ajándékoz az embernek is. A hetedik nap azért áldott, mert Istené. Ez az idő először az Isten ideje volt, azután kapta meg az ember arra, hogy